

Umíráček

Poklidnou vesnicí se rozléhá hlahol zvonů. Jejich zvuk vychází z kostelíku k pohledání: Čerstvá fasáda a zdobené dřevěné vstupní dveře zvou každého k návštěvě – pravda, pokud by nebyly zamčené.

Zvony zvoní ráno, zvoní večer a občané si na jejich zvuk už tak zvykli, že ho ani nevnímají. Vší se nese hlas zvonů, ale v domácnostech hrají a blikají televizory. Lidé už neví, že je ranní zvony zvou k návštěvě bohoslužby, netuší, že večerní zvonění připomíná starý zvyk pokleknout a poděkovat Bohu za uplynulý den.

Ty tam jsou doby, kdy církev udávala tempo života, kdy kostel byl středem vesnice a pan farář nejváženějším občanem. Dnes chodí na mši – doprovázeni nezájmem sousedů – ti poslední z věrných. Církev stále ještě vlastní budovu kostela, ale lidské duše už ztratila. A ten zvon nahoře ve věži je jejím vlastním umíráčkem.

kategorie: Církev; 2002-07-31 (T.T.)